

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศเวียดนาม
๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ [วันที่ ๑๒ ญาติ]

โดย

วันชัย ภู่งาม

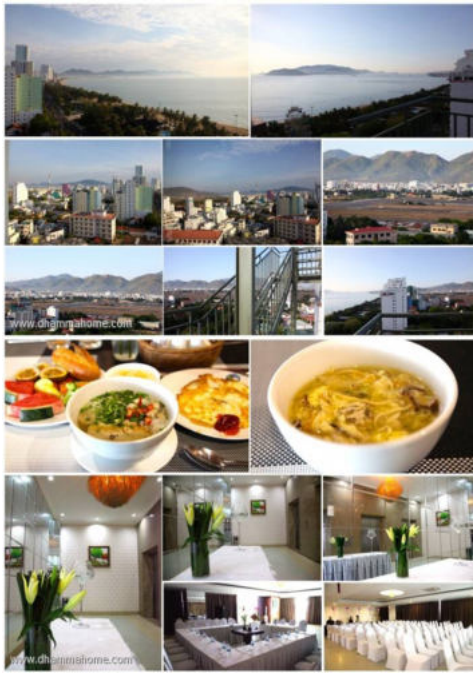
ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศเวียดนาม
๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ [วันที่ ๑๒ ญาจาง]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

สนทนาธรรม ที่ ญาจาง [วันที่ ๕]
(๐๙.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘)

การเดินทางมาสนทนาธรรม ที่ ประเทศเวียดนามของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ตามคำเชิญของชมรมบ้าน ัฒมะเวียดนามในครั้งนี้ นับแต่วันแรกของการสนทนาธรรมที่ K'lan Eco Resort บนภูเขา ที่ดาลัด จนถึงวันนี้ที่ญาจาง เมืองชายทะเลที่มีชื่อเสียงของเวียดนาม ถึงวันนี้ก็เป็นเวลา ๑๑ วันแล้ว สำหรับวันนี้ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการสนทนาธรรมตามกำหนดการที่ชมรมบ้านัฒมะเวียดนามกำหนดไว้ ซึ่งจะมีเพียงการสนทนาธรรมที่โรงแรม The Light

Hotel & Resort ในช่วงเช้าเท่านั้น หลังจากนั้นทางเจ้าภาพจะพาคณะฯ ไปรับประทานอาหารกลางวัน ก่อนที่จะกลับมาพักผ่อนที่โรงแรมและออกไปสนทนาธรรมที่บ้านคุณชี (Chi) ในตอนเย็น ตามคำเชิญของคุณชี ท่านเจ้าบ้าน ซึ่งเป็นเพื่อนกับคุณหง่า (Nga) เจ้าของโรงแรมที่เราพัก และในวันรุ่งขึ้น ก็จะพาคณะฯ พร้อมสมาชิกชมรมบ้านัฒมะ

เวียดนามไปพักผ่อนที่ White Sand Doclet Resort & Spa ก่อนที่จะเดินทางกลับประเทศไทย ในวันต่อมา

แม้ว่าจะเป็นเช้าวันสุดท้ายของการสนทนาธรรมที่ประเทศเวียดนามของท่านอาจารย์ในครั้ง นี้ แต่ความรู้สึกของข้าพเจ้าก็เหมือนกับทุก ๆ วันที่ผ่านมา เป็นความเคยชินเหมือนเป็นกิจวัตรประจำวัน ตลอด ๑๑ วันที่เป็นไปกับการนั่งฟัง บันทึภาพและวิดีโอ ตลอดทั้งวัน แม้จะรู้สึกใจหายบ้าง (ความจริง "ใจ" ก็หายจริง ๆ คือ จิต หรือ ใจที่เกิดดับขณะนี้

หายไป ดับไป หมดไป ทุกขณะอยู่แล้ว) กับสิ่งที่ทำอยู่ทุก ๆ วัน ที่ตื่นมาเดินชายหาด
รับประทานอาหารเช้าและเข้าห้องประชุม ได้พบกับเพื่อน ๆ สหายธรรมชาวเวียดนามที่ดูจะ

กระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะได้ฟังพระธรรม
ซึ่งเป็นความเข้มข้นใจทุกครั้งที่ได้เห็นสี
หน้าแววตาของชาวเวียดนามผู้มีลาภอัน
ประเสริฐที่ยังได้มีโอกาสฟังคำจริง วาจา
สัจจะจากท่านอาจารย์ผู้ถ่ายทอดพระธรรม

ที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีพระมหากรุณาแสดงไว้ให้พวกเราได้ฟัง ได้เข้าใจ
ด้วยความเมตตา ที่ควรค่าแก่การได้ฟังอย่างยิ่ง กับการได้มีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ใน
ชาตินี้ หาไม่แล้ว ก็ยอมเป็นผู้ไปโดยเปล่า คือตายไปกับความไม่รู้ แล้ว ๆ คนแล้ว
คนเล่า เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

อันดับต่อไปนี้ จึงขอนำภาพและความธรรมะที่พี่แดงได้กรุณาถอดความไว้ให้
มาฝากทุก ๆ ท่าน เช่นเคยครับ

ผู้ถาม :

ท่านอาจารย์ :

สมาธิ คือ อะไร? ให้ผลดีอย่างไร?

ขณะนี้มันเห็น ได้ยิน คิดนึก สมาธิ คืออะไร? สิ่งที่กำลังปรากฏ เดียวนี้ เป็นสิ่งเห็นได้ ขณะเห็น อะไรเป็นสมาธิ? ขณะได้ยิน เดียวนี้ อะไรเป็นสมาธิ? แม้กำลังเห็น เดียวนี้ ก็ยังไม่รู้จัก พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เข้าใจความจริงของสิ่งที่ปรากฏ ทั้งเห็น สิ่งที่ถูกเห็น เป็นธาตุที่ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เหมือน สภาพธรรมทุกอย่าง พระพุทธเจ้าทรงสอนความจริงที่ไม่เคยมีใครรู้มาก่อน สภาพธรรม เป็น สภาพธรรม ไม่ว่าจะเกิดที่ไหน เมื่อไร หรือกับใครก็ตาม

...ถ้าไม่เคยฟังคำสอน ยังคงเป็น "เรา" ไม่เข้าใจสภาพที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เหลือไว้แต่นิมิต เมื่อถามว่าเห็นอะไร ตอบว่า เห็นคน ถ้าไม่เห็น จะรู้ไหม ว่าเห็นคน เมื่อเห็นดับ ติดข้องทันที และคิดว่าเที่ยง เมื่อวานนี้ดับไปแล้ว ชาติก่อนดับไปแล้ว ไม่กลับมาอีก ขณะก่อน ดับไป เป็นปัจจัยให้เกิดต่อไป ๆ จนกว่าจะสิ้นสุดสังขาระ คิดถึงจิตหนึ่ง ขณะที่สะสมอกุศลมากมาย ไม่เข้าใจ เป็นอกุศล อวิชชา ทำให้ติดข้อง นี่เป็นสมาธิ หรือ อบรมเจริญปัญญาด้วยการฟัง สิ่งปรากฏมากขึ้น ไม่มีใคร ไม่ว่าเวลาใดบางที่เป็นกุศล อกุศล อวิชชาไม่ใช่ใคร ปัญญาไม่ใช่ใคร เป็น

สภาพธรรมที่ต่างกัน ปัญญาตรงข้ามกับอวิชชา ปัญญา
เข้าใจ รู้ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลังปรากฏตามความ
เป็นจริง ไม่มีใครทำได้ นอกจาก ปัญญาที่สะสมเพิ่มขึ้น
ทีละเล็ก ทีละน้อย รู้ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลัง
ปรากฏตามความเป็นจริง ใครก็อยากมีปัญญา มีแต่กุศล
แต่เป็นไปไม่ได้ เพราะยังคงมีเราที่ทำ ไม่มีวิธีอื่น
นอกจากทางของพระพุทธเจ้า คือฟังให้เข้าใจคำสอน
เมื่อเข้าใจความจริง เหมือนนายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด
...

จน :

พระพุทธเจ้าสอนให้ รู้ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลัง
ปรากฏตามความเป็นจริง ในอาทิตตปริยายสูตร ตาร้อน
ด้วยไฟ จิตเห็นร้อนด้วยไฟ สิ่งที่ปรากฏให้เห็นร้อนด้วยไฟ
เวทนา...ตลอดทั้ง ๕ ทวาร เมื่อจบ ขมิลบรรลुพระอรหันต์
ไม่ใช่เพราะนั่งสมาธิ แต่เพราะเข้าใจความจริง เหมือน
เปิดของที่คว่ำ สภาพธรรมปรากฏกับผู้ฟังธรรมเข้าใจ

ท่านอาจารย์ :

สมาธิ คืออะไร? ความติดข้อง อวิชชา ไม่รู้สิ่งที่กำลังปรากฏ จึงติดข้อง ไม่รู้ลักษณะของสภาพธรรม ที่กำลังปรากฏ ตามความเป็นจริง

ชาวาร์ :

มีสภาพธรรมเกิดดับตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน สุตตมย ปัญญา ปัญญาเกิดจากการฟังเข้าใจ ว่าเป็นธรรมะ ไม่ใช่ สัตว์ บุคคล จินตามยปัญญา ความเข้าใจเกิดจากการ พิจารณาสิ่งที่ได้ฟังว่า ไม่มีเรา เป็นสภาพธรรมที่เกิด ปรากฏเพราะเหตุปัจจัย ชีวิตทุกชาติมีเห็น ได้ยิน คิดนึก เมื่อเข้าใจ เดียวนี้ ตามความเป็นจริง ประจักษ์แจ้งความ จริงได้ การถามถึงผลที่ได้จากสมาธิ เป็นตัวตนที่ติดข้อง เพราะอวิชชา จะเห็นว่า ยากมาก ที่จะไม่มีตัวตนที่ ต้องการผล ทำให้เห็นผิด ปฏิบัติผิด คิดว่าทำได้

ท่านอาจารย์ :

ทางของพระพุทธเจ้า คืออะไร? ทุกคนตอบได้ แต่ไม่ แพร่หลายเหมือนสมาธิ ทางของพระพุทธเจ้า คือ มรรคมี องค์ ๘ สัมมาทิฏฐิ เข้าใจถูกในสิ่งที่กำลังปรากฏ เดียวนี้ ทุกคนตอบได้ แต่จะเดินตามทางนี้ได้ไหม? ถ้ายังไม่

เข้าใจ อริยสัจ ๔ สัจญาณ เข้าใจมั่นคงใน อริยสัจ กิจ
ญาณ สติปัฏฐาน เข้าใจตรงลักษณะ กตญาณ ความรู้ที่รู้
ภาวะแห่งกิจที่กระทำแล้ว เป็น ปรียติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ
"ปฏิบัติ" ไม่ได้ทำ!! แต่รู้ตรง ลักษณะที่กำลังปรากฏ ตาม
ความเป็นจริง เดียวนี้!! สัจญาณ...เป็น ปัญญา ไม่ใช่แค่
อ่าน แต่ต้องเข้าใจ สภาพธรรมที่ กำลังปรากฏ ขณะนี้

ธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริง เห็น จริง เป็นธรรมะ...สิ่งที่เกิดดับ
เป็นทุกขอริยสัจ ละคลายความติดข้อง เป็น อริยสัจที่ ๒ รู้
ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลังปรากฏตามความเป็นจริง
เป็นกิจญาณ ไม่มีการทำสมาธิเลย

...เห็นเป็นทุกข์ ได้ยินเป็นทุกข์ สุขเวทนาเป็นทุกข์ ชันธ
๕ เป็นทุกข์ เพราะเกิดแล้วดับไปทันที สภาพธรรมเกิดดับ
เร็วมากจนยากจะรู้ตรงลักษณะ ว่าไม่ใช่เรา จึงต้องมี
ปัญญาเพิ่มขึ้น ๆ ไม่อย่างนั้น จะไม่สามารถประจักษ์แจ้ง
ความจริงได้ เป็นเพียง สภาพธรรมแต่ละอย่างเกิดขึ้นทำ
กิจ เช่น สติปัฏฐาน สัมมัปปธาน...ต้องใช้เวลานาน
มาก จึงต้องมี ศรัทธามั่นคงในหนทาง ในคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ไม่ใช่คำสอนของคนอื่น รู้ลักษณะของสภาพ
ธรรมที่กำลังปรากฏ ตามความเป็นจริง เป็นคำสอนของ

พระพุทธรเจ้า คนอื่นไม่ได้สอนอย่างนี้ จะเข้าใจคำว่า
พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ ไม่ใช่เพียงกล่าวตาม...

จอณ :

เมื่อพูดถึงทุกข์ ทรงแสดงธรรมชาติของ สภาพธรรม มีทุกข์
อนิจจัง และ อนัตตา ต้องรู้ว่า ธรรมะเป็นธรรมะ ไม่
สามารถรู้ว่าเป็นเกิดดับ จนกว่าจะรู้ว่าเป็นธรรมะ เมื่อเข้าใจ
ว่าเป็นนามหรือรูป จะรู้ว่า ธรรมะคืออะไร ปัญญาเพิ่มขึ้น
ทีละขั้น เริ่มต้น อบรมเจริญปัญญาด้วยการเข้าใจเพิ่มขึ้น
เป็นลำดับ ขั้นแรกคือ สภาพธรรมใดกำลังปรากฏเดี๋ยวนี้

ผู้ถาม :

เด็กติดเกม สามิตายมา 10 ปี ตอนนี้อยู่คนเดียว ท้อแท้
มาก

ท่านอาจารย์ :

มีอะไรเป็นของคุณบ้าง?

ผู้ถาม :

เพิ่งฟังครั้งแรก ไม่เข้าใจ ปรมัตถธรรม มีลูกอยู่सानอย
และอยู่ญาจาง

ท่านอาจารย์ :

ขณะนี้มันเป็นเพียงคิดนึกถึงสิ่งที่จำได้ ขณะนี้เห็นลูกไหม? ไม่เห็น ที่คิดว่าเห็นลูก แท้จริงเห็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ แม้ขณะนี้ ก็ไม่มีอะไรเหลือ นี่คือเริ่มเข้าใจความจริง ตาย แล้ว ยังมีลูกอีกไหม? แม้แขนขาไม่ใช่ของใคร เกิด เพราะ เหตุปัจจัยมากมาย มีฟันไหม?

ผู้ถาม :

ไม่มี

ท่านอาจารย์ :

ถูก ขณะไหนที่คิดว่ามีฟัน?

ผู้ถาม :

เมื่อคิดถึงฟัน

ท่านอาจารย์ :

จริง ๆ ไม่มีฟัน "มี" เพราะ "คิด" และยึดถือว่าเป็นของเรา สภาพธรรมเกิดดับสืบทอดอย่างรวดเร็ว จนเหมือนไม่มีอะไรดับ เป็นเหตุให้ติดข้อง และคิดว่าเที่ยง นี่คือ พระพุทธเจ้าทรงสอนเพื่อละลายความติดข้อง เห็นเดี๋ยวนี้ เพียงเห็น ไม่ได้คิดว่าเป็นลูก ทรงสอนว่า ทุกคนอยู่คนเดียว เห็นเกิดเห็นอย่างเดียว เห็นตามลำพัง ทั้งหมดอยู่คนเดียว ทุกคนอยู่คนเดียว เห็น ได้ยิน...คิดนึกคนเดียวทุกขณะ เกิดคนเดียว ตายคนเดียว แต่ความติดข้องทำให้ทุกข์ ถ้าติดข้องมากก็ทุกข์มาก พระพุทธเจ้าทรงมีโอรส ราहुล ห่วง สิ่งทีติดข้องมากที่สุด คือ ตัวเองของตน ที่ติดข้องในลูก เพราะเห็น ได้ยิน คิดนึก ติดข้อง

ทันที จะละลายได้ เมื่อเข้าใจความจริงว่า อยู่คนเดียว
เดียวกับเห็น ได้ยิน คิดนึก เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดเพราะ
เหตุปัจจัย ไม่มีใครห้ามได้

ผู้ถาม :

ลูกติดบอล เป็นหน้การพนัน และอยากฆ่าตัวตาย เพราะ
กลัวถูกฆ่า

จน :

จะแนะนำตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า กุศลช่วยให้พ้น
จากภัยทั้งปวง มีเหตุการณ์ที่เป็นภัยมากมายในชีวิต
กุศลหมายถึง สภาพจิตที่ดีงาม เช่น เมตตา หรือ รู้
ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลังปรากฏตามความเป็นจริง
ที่ทำให้ออกจากสังสาระ ถ้ายังอยู่ในสังสาระก็ยังมีภัย
ทุกข์ โศก...อยู่ต่อไปไม่จบสิ้น กลับมาจุดเริ่มต้น คือ
เข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้า ทรงสอนให้ระลึกถึงสภาพ
ธรรมที่กำลังปรากฏ เดียวนี้

ซาร่าห์ :

ในสมัยพุทธกาล ทรงสอนเรื่อง ปฏาจารา ทรงสอนให้อยู่
ในโลกในวินัยของพระอริยเจ้า คือ โลกของเห็น...คำตอบ
ของปัญหาทั้งหมด คือ รู้ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลัง
ปรากฏตามความเป็นจริง

ท่านอาจารย์ :

ทุกคนมีปัญหา เมื่อตาย ปัญหาหายไปไหน? ไม่มีใครหนีปัญหาได้ ถ้ายังมีชีวิตก็ต้องมีปัญหา ตราบใดที่ยังเป็นเรา เป็นของเรา ไม่มีปัญหาเรื่องลูก ก็เรื่องฟัน ถ้าลูกจะตาย ใครห้ามได้ เกิดใหม่ ก็มีลูกใหม่ เรื่องใหม่ เมื่อยังไม่ตาย อะไรสำคัญที่สุด คือ เข้าใจความจริงของ สภาพธรรมที่ไม่เคยรู้มาก่อน ใครทำให้ทุกขได้ ไม่มี นอกจากอวิชชาและกิเลส ใครจะรู้ว่า พຼຸ່ງนี้ อะไรจะเกิด ตายก็ได้ กังวลกับเรื่องต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่ชีวิตนี้ สั้นมาก ทำสิ่งที่ดีที่สุด ที่สามารถทำได้เท่านั้น นอกนั้นเกิดตามเหตุปัจจัย

ผู้ถาม :

ทุกศาสนาสอนว่า ฆ่าตัวตายบาป ถ้าหมอเอาเครื่องช่วยชีวิตออก เพื่อช่วยให้พ้นทรมาน มีความเห็นอย่างไร ถูกหรือผิด

จอณ :

ไม่มีใครรู้ความคิดของใคร ถ้ารู้ความต่างกันของกุศลและอกุศล ก็สามารู้ว่า ขณะนั้นเป็นอกุศลหรือไม่ การฆ่าด้วยเมตตา เพื่อให้พ้นจากการทรมาน ยังไม่รู้รายละเอียดที่จะตอบว่า เป็นกุศลหรือไม่ ถ้าทำกุศลไว้ ผลของกุศลก็ช่วยให้พ้นจากอันตรายทั้งปวงได้

ท่านอาจารย์มอบซองทั้งหมดที่มีผู้ศรัทธามอบให้ท่านหลังจบการสนทนาธรรมให้กับคุณ Tam Bach เพื่อประโยชน์ของการดำเนินกิจกรรมของชมรมบ้านธัมมะเวียดนามต่อไป กราบอนุโมทนาครับ

ซาร่าห์ :

สิ่งที่รู้ได้ คือ เดี่ยวนี้ สิ่งที่ผ่านมาไปแล้ว หรือยังไม่เกิด ไม่สามารถรู้ได้ เพียงคิดคาดคะเนเอา ไม่สามารถตัดสินจากเหตุการณ์ภายนอก ต้องเป็น ขณะ เดี่ยวนี้

จอน :

ทำสิ่งที่ดีที่สุดในสถานการณ์นั้น คิดล่วงหน้าได้ว่าจะทำอย่างไร แต่เมื่อถึงเวลาอาจทำ อย่างอื่น

ผู้ถาม :

ธรรมะ คือสิ่งที่มีจริงหรือไม่?

จอห์น :

พระพุทธเจ้าทรงแสดงสิ่งที่มีจริงและไม่จริง เช่น จิตเห็น และสิ่งที่ปรากฏให้เห็น ต่างกัน แต่ดูเหมือนเป็นอย่างเดียวกัน ต้องฟังให้เข้าใจว่าต่างกัน สิ่งที่ต้องเข้าใจเริ่มต้น ไม่ใช่ต้องการรู้การเกิดดับของจิต ที่สูงเกินไป ต้องรู้จัก เห็นและสิ่งที่ปรากฏให้เห็น เสี่ยงกับได้ยิน...คิดนึก

ซาร่าห์ :

เมื่อจับไมโครโฟน ธรรมะ อะไรมีปรากฏให้รู้

ผู้ถาม :

แข็ง เย็น

ซาร่าห์ :

มีจริงไหม?

ผู้ถาม :

มีจริง

ซาร่าห์ :

เป็นธรรมะ

ท่านอาจารย์ :

เข้าใจความจริง

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำข้อความ
บางตอน จากหนังสือ E-book เส้นทางสาย
ธรรม ที่พี่แดง (พลอากาศตรีหญิงกาญจนา
เชื้อทอง) และคณะฯ จัดทำขึ้น มานำเสนอ
ท่านที่สนใจ สามารถอ่านได้จากเมนู "หนังสือ"
ในเว็บไซต์ <https://www.dhammadhome.com/>

ข้อความดังกล่าวเป็นความการสนทนาของคุณอลัน ไดรเวอร์ (Alan Driver) เรื่อง ท่าน
อาจารย์สนทนาธรรมกับชาวต่างชาติ คุณ Alan Driver ชาวออสเตรเลีย เคยบวชเป็น
ภิกษุที่เมืองไทย ชื่อ ท่านพระธัมมโร เป็นผู้แตกฉานในพระธรรมและมีปฏิภาณดีมาก
ท่านเป็นพิธีกรที่เฉียบแหลมของมูลนิธิฯ อยู่ระยะหนึ่งก่อนที่จะเสียชีวิตในอุบัติเหตุทาง
รถยนต์ที่จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ขณะมีอายุได้ ๔๒ ปี

ขอนำความการสนทนาของคุณอลันมาให้ทุก
ท่านได้พิจารณา ซึ่งนอกจากจะเป็นการแนะนำเมนู
E-book ที่พี่แดงและคณะฯ ได้จัดทำขึ้นอย่างทันสมัย
เพื่อประโยชน์แก่ทุก ๆ ท่านแล้ว ยังเป็นการแนะนำให้
ท่านได้รู้จักและซาบซึ้งในคุณค่าและความหมายของ
การสะสมความเข้าใจ ซึ่งเป็นธรรมะที่บุคคลสะสมมา
ในสังสารวัฏ เป็นเพียงสมมุติว่า คุณอลัน ไดรเวอร์ ซึ่ง
ในความเป็นจริงแล้วหาใช่คนชาติฝรั่ง ชาติจีน ชาติ
เวียดนาม หรือชาติไทยไม่ แต่เป็นธรรมะ ที่ไม่ว่าจะได้มี

โอกาสเกิดในที่ไหน ๆ ก็เป็นผู้ที่ได้พบพระธรรมที่ถูกต้อง จากการที่ได้เคยสะสมมา ทำให้เป็นผู้ไม่สูญเสียเปล่าจากการได้เกิดมา เป็นผู้ที่ไม่สูญเสียเปล่าแม้จากไปแล้ว เพราะเหตุที่ได้พบพระธรรม ได้มีโอกาสสะสม อบรมเจริญปัญญา เพราะเหตุแห่งบุญที่ได้กระทำแล้วแต่ปางก่อนโดยแท้

เมื่อได้เห็นภาพของสหายธรรมชาวเวียดนาม ที่กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์ไปสนทนาธรรมที่บ้าน ประกอบกับความกระตือรือร้นของคุณอลัน ไตรเวอร์ คงพอที่จะทำให้ทุกท่านได้พิจารณาถึงความจริงที่ว่า นอกจากความเข้าใจความจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ ตามที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ และทรงมีพระมหากรุณาแสดงไว้เท่านั้น ความเข้าใจธรรม ความจริงของสิ่งที่มีอยู่จริง ๆ ในขณะนี้ เป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งแก่ทุกคน ไม่มีชาติ ไม่มีภาษา ไม่มีพรมแดนใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้อความบางตอนจากการบรรยายธรรมของคุณอลัน ไตรเวอร์ จากหนังสือ E-book เส้นทางสายธรรม เรื่อง ท่านอาจารย์สนทนาธรรมกับชาวต่างชาติ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้ครับ

Lovingkindness isn't just a word. It's a reality which has to be known through practice in our daily life. ความเมตตาไม่ใช่เป็นเพียงคำพูด เป็นสภาพธรรม ซึ่งรู้ได้ จากการกระทำในชีวิตประจำวันของเราเอง

Everybody loses when we don't have metta. ทุกคนพ่ายแพ้ เมื่อไม่มีเมตตา We have to be kind instead of wishing everyone else was kind. Thinking that everyone else should be kind or wondering why they are not kind. เราต้องเมตตา แทนที่จะหวังให้คนอื่นเมตตา การคิดว่าคนอื่น ๆ ควรจะเมตตา หรือคิดว่า ทำไมเขาถึงจะไม่เมตตา

It's lovingkindness that helps us present Dhamma in a gentle way without being pushy...and that's hard. การแสดงธรรมด้วยเมตตา ด้วยความอ่อนโยน ไม่เร่งรัด...ซึ่งยากมาก

It's kindness when we develop satipaiiāna, we are being kind to ourselves and kind to everybody else. We're doing the whole world to favour. We're removing a little bit of ignorance from the world that makes us behave act the way we do. การอบรมเจริญสติปัฏฐานเป็นเมตตา เราเมตตากับตนเองและสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย เราทำประโยชน์กับโลกทั้งหมด เรากำลังขัดเกลาคความไม่รู้ ออกจากโลกที่ละนิด ๆ และทำให้ประพฤติปฏิบัติได้ถูกต้อง

The way to develop more understanding is exactly the same for every livingbeing that was ever born. To be aware of the reality which appears now in your life whatever that reality may be. หนทางอบรมเจริญความเข้าใจถูกให้เกิดเพิ่มขึ้นนั้น มีหนทางเดียว ซึ่งเหมือนกันสำหรับทุกคนที่ได้เกิดมาแล้ว นั่นคือ ระลึกรู้ลักษณะของสภาพธรรมที่กำลังปรากฏในขณะนี้ ในชีวิตนี้ ไม่ว่าสภาพธรรมนั้น จะเป็นอะไรก็ตาม

The practice of satipaiiāna is the most subtle thing. การอบรมเจริญสติปัฏฐาน เป็นสิ่งที่ยากและละเอียดลึกซึ้งที่สุด

All moments are moments for awareness. ทุกขณะ สามารถระลึกรู้ได้ What is kusala without Right Understanding, it's just self, self, self. กุศลที่ไม่ประกอบด้วยความเข้าใจถูก เป็นเพียงตัวตน

A moment of satipaiiāna that is aware of akusala is so much more valuable than any kusala without sati. ขณะที่สติปัฏฐานเกิดระลึกรู้ ลักษณะของอกุศล มีประโยชน์มากกว่า ขณะที่มิมีกุศล แต่ไม่มีสติ

At moments of desire for awareness, at moments of trying to be aware of a particular object, to try and force, to try and be aware here, here, here. It's all wrong, it's not natural. ขณะที่ต้องการให้ระลึก รู้ ขณะที่พยายามระลึกที่อารมณ์หนึ่งอารมณ์ใดโดยเฉพาะ พยายามและบังคับให้ระลึก พยายามที่จะระลึกที่นี้ ที่นั่น ทั้งหมดนั้นผิด ไม่ใช่ปกติ

If we think that the way to be happy is to get what you want and to have nice things to look at, to hear, taste and smell. We'll make lobha our God and devote our lives to serving lobha...and that's the path to pain. ถ้าเราคิดว่า วิธีที่จะทำให้เป็นสุขนั้น คือ ได้สิ่งที่เราต้องการ ได้สิ่งดี ๆ เพื่อเห็น ได้ยิน ลิ้มรส และดมกลิ่น แต่เราทำให้โลภะเป็นพระเจ้า และอุทิศชีวิตของเราเพื่อให้โลภะพอใจ...และนั่นคือหนทางแห่งความทุกข์

There is really nothing better in life to do than to find out what life is all about. จริง ๆ แล้ว ไม่มีสิ่งใดในชีวิตที่ควรกระทำยิ่งกว่า การค้นหาว่าชีวิตคืออะไร?

Who can say what will happen next. ใครสามารถบอกได้ว่า ต่อไปอะไรจะเกิดขึ้น

It's conditioned, it is unavoidable, uncontrollable. ทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย หลีกเลี่ยงไม่ได้ บังคับบัญชาไม่ได้

We have the illusion of control all our life except at the moment of sati. It helps to eradicate that illusion. เรามีความเห็นผิดที่คิดว่าจะบังคับทุกสิ่งในชีวิตได้ นอกจากขณะที่สติเกิด ซึ่งช่วยขัดเกลาคความเห็นผิดนั้นได้

The condition for the development of sati is Right Understanding of it. ปัจจัยของการอบรมเจริญสติ ก็คือ ความเข้าใจถูกต้องในเรื่องการเจริญสตินั่นเอง

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของสมาชิก ชมรมบ้านธัมมะเวียดนามทุกท่าน
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาพี่แดง (พลอากาศตรีหญิง กาญจนา เชื้อทอง)
สำหรับข้อความการสนทนาธรรม ที่ถอดความสดขณะฟัง มาให้ประกอบเรื่อง
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

